

KÄRLEKEN ÖVERVINNER ALLT.

Av G. B. McCutcheon

(14)

(Forts. föreg. nr.)

X.
Nu tvekade ej Greenfall längre, ty han insåg att något måste göras och det ögonblickligen. Sedan han helt tyst stängt dörren gick han något längre fram i rummet och framstötte där på i halvt viskande ton denna oräddande hotelse:

— Om ni uppper ett ljud madame, så skall jag döda er. Var lugn och låt mig förklara, varför jag är här.

Han väntade att hon skulle ropa på hjälp och glömde att hon måhända ej kunde förstå honom — han hade talat engelska. Men hon gjorde det ej utan sade i stället med låg, osäker röst på engelska:

— Ni finner mina smycken på mitt toalettbord. Tag dem och gå härifrån. Ni vill säkert ej göra mig något ont? — Jag är ej här för att göra er någonting utan för att rädda er prinsessa, viskade han som försiktigt närmade sig hennes säng, vilken han, då hans ögon blivits vana vid mörkret kunnat urskilja. För Guds skull uppper ej något rop, ty därmed skulle ni kunna fördärva allt. Tillåt mig att förklara mig.

— Gå, gå! bad hon med en ångest nästan kvävd röst. Jag kan ej längre förhålla mig lugn.

— Jag skall döda er, om ni ej förhåller er lugn! väste han fram.

— O! stönade hon i förtvålning döds-ångest.

— Lyssna till mig! Återtog han. Ni måste hjälpa mig. Jag är här för att rädda prinsessan. Det har uppgjorts en komplot för att röva bort henne i natt. Konspiratorerna äro redan här i slottet, ja kanske äro de redan i hennes rum. Ni måste säga mig i vilket rum hon ligger. Säg er ej ett ögonblick att förlora. Jag svar införde Gud att jag talar sanning och ej är någon tjov. Lita på mig, madame, och ni skall ej ångra det.

— Hur skall jag kunna göra det? viskade hon i förskrämd ton.

— Här är min revolver. Tag den och döda mig om jag försöker göra eder något ont. Var är er hand?

— Gå, gå! framsmytade hon.

— Tag revolvern och lugna er och för himlens skull hjälp mig att rädda prinsessan. Han lutade sig nu fram över sängen, läde revolvern på täcket och höll undan sparklanken för att kunna bli hörd från alla rum. Och i detta ögonblick gav honom ett fruktansvärt slag på huvudet, som kom honom att segna till golvet.

— Ni har dödat honom, Dauno! hördde han prinsessan i förtvålning ton säga.

— Ni är nu i prinsessans rum — hennes röst var nu lugnare. Är det verkligen sant vad ni nu berättat mig?

— Jag svar att det är det. Är ni verkligen prinsessan?

— Ja. Var är Dauno?

Hon hade satt sig upp i bädden och höll nu revolvern i sin hand.

— Han är en av konspiratorerna. Kocken och två av vaktsoldaterna äro också med i komploten. Kan ni ha något förtroende för mig att lämna er bidd och gå om en i en annan del av rummet. Skurkarna ha tagit fel på dörren, men de kunna vara här på ögonblicket. Ni måste skynda er. Jag vill beskydda er! Jag svar det införde Gud!

Det hade lyckats honom att lugna henne under de mest förvånande omständigheter. Hon smög sig ur bädden på dess andra sida och kastade hastigt på sig en lång vit morgonklädning av siden.

— Vem är ni? viskade hon därpå i det hon läste sin hand på hans arm.

— Jag är en utlänning, en amerikan mitt namn är Greenfall Lorry. Skynda!

— Skyndas! svarade han.

— Drömmer jag eller är jag vakent? mumlade hon och nu slöt sig hennes fingrar om hans arm.

— Ers höghet måste raskt gömma sig! viskade han.

— Kom med bort till förestret! bad hon helt upprörd.

Hon drog honom hastigt med sig till bort. Hon kunde ej se hans ansikte, men han kunde ej se hennes, ty hon placerade sig så att gardinen dölde detta.

— Två män ligga gömda nedanför detta fönster, viskade han bråskande. Var skall jag gå för att hämta folk? Säg det fort! Önskar ni bli bortförd till Ganolck. Nå, stå inte där orolig längre!

— Jag litar fullkomligt på er. Skall jag allra mer vakent? viskade hon som återvunnit sin självbehärskning.

— Nej, visst inte! Jag önskar själv fånga skurkarna. Efteråt kunna vi allra mer vakent.

— Vilken idealisk amerikan! hördde han henne till sin överraskning mumla. Kom med mig! tillade hon i det hon drog honom med sig till den dörröppning, som förde till hennes vardagsrum. Stå där medan jag väcker komtes Dagmar.

Hon sköt härmed sakta undan portieren och stod för ett ögonblick i det fulla ljusskenet — därinne brann en lampa.

O, min Gud! utbrast han med av sinnesrörelse hos röst då han så i hennes igenkände miss Guggenlocker. Är ni, ni prinsessan?

— Ja, jag är prinsessan, viskade hon och nu smålog hon mot honom.

För ett par ögonblick eller medan hon skyndade bort till den sovande hovdamen stod han där så orolig som om han plötsligt blivit förstenad och förmådde varken känna eller tänka. Men därpå erinrade han sig sin mission och sin fara.

— Hon sover så hårt att jag fruktar för att väcka henne, hördde han i detta ögonblick prinsessan viska. Hon stod nu i dörröppningen.

— Gå ditt i igen ty där är ni utom fara. De äro här på ögonblicket såvida de ej låtit skrämma bort sig.

— Ni får ej utsätta er för fara, sade hon helt bestämt. Varför skulle ni riskera livet då ni utfört er avsikt. Ni har ju redan räddat prinsessan.

— Det gör mig mycket bedrövat att ni är prinsessan, viskade han i hennes öra.

— Tyst! någons kommer! viskade hon tillbaka.

De stodo innanför den tunga portieren, hon tätt bakom honom. Han kunde höra både sitt eget och hennes hjärta häftigt klappa.

Dörren genom vilken han först kommit in öppnades försiktigt och en man inträdde. Omedvetet läde hon nu sin hand på hans rygg liksom för att söka bistånd. Ännu en man gled in i rummet. Bägge smög sig bort till sängens.

Det förmannas en svag lukt av kloster och ett svagt ljussken borta från. En av skurkarna hade tänt en blindlykta. Nu var rätta ögonblicket inne att handla.

Med ett enda språng var Greenfall mitt i rummet hålande en revolver i vardera handen. Han hade ryckt till sig den han lämnat prinsessan då hon drog honom med sig till förestret.

— Om ni röra er ur fläcken äro ni dödens män! ropade han. Ni äro fångade. Håll upp händerna! Hållt Harry!

Plötsligt lystes rummet upp av elektriskt ljus från alla sidor. Och i detta ögonblick rusade någon på honom bakifrån och gav honom ett fruktansvärt slag på huvudet, som kom honom att segna till golvet.

— Ni har dödat honom, Dauno! hördde han prinsessan i förtvålning ton säga.

— Ni är nu i prinsessans rum — hennes röst var nu lugnare. Är det verkligen sant vad ni nu berättat mig?

— Jag svar att det är det. Är ni verkligen prinsessan?

— Ja. Var är Dauno?

Hon hade satt sig upp i bädden och höll nu revolvern i sin hand.

— Han är en av konspiratorerna. Kocken och två av vaktsoldaterna äro också med i komploten. Kan ni ha något förtroende för mig att lämna er bidd och gå om en i en annan del av rummet. Skurkarna ha tagit fel på dörren, men de kunna vara här på ögonblicket. Ni måste skynda er. Jag vill beskydda er! Jag svar det införde Gud!

Det hade lyckats honom att lugna henne under de mest förvånande omständigheter. Hon smög sig ur bädden på dess andra sida och kastade hastigt på sig en lång vit morgonklädning av siden.

— Vem är ni? viskade hon därpå i det hon läste sin hand på hans arm.

— Jag är en utlänning, en amerikan mitt namn är Greenfall Lorry. Skynda!

— Skyndas! svarade han.

— Drömmer jag eller är jag vakent? mumlade hon och nu slöt sig hennes fingrar om hans arm.

— Ers höghet måste raskt gömma sig! viskade han.

— Kom med bort till förestret! bad hon helt upprörd.

Hon drog honom hastigt med sig till bort. Hon kunde ej se hans ansikte, men han kunde ej se hennes, ty hon placerade sig så att gardinen dölde detta.

— Två män ligga gömda nedanför detta fönster, viskade han bråskande. Var skall jag gå för att hämta folk? Säg det fort! Önskar ni bli bortförd till Ganolck. Nå, stå inte där orolig längre!

— Jag litar fullkomligt på er. Skall jag allra mer vakent? viskade hon som återvunnit sin självbehärskning.

— Nej, visst inte! Jag önskar själv fånga skurkarna. Efteråt kunna vi allra mer vakent.

— Vilken idealisk amerikan! hördde han henne till sin överraskning mumla. Kom med mig! tillade hon i det hon drog honom med sig till den dörröppning, som förde till hennes vardagsrum. Stå där medan jag väcker komtes Dagmar.

— Var är jag? frågade Greenfall med svag röst.

— I slottet. Jag skall strax berättat dig allt.

— Är jag i hennes rum?

— Nej, men hon är hos dig. Du befinner dig i enkel Caspars rum. Han är en greve Halfort, sade Harry med sänkt röst.

— Och hon är verkligen prinsessan?

— Ja, visst. Vilken tar för oss!

Vilket elände! suckade Greenfall.

— Ah, prat! Visa att du är en man! Och tala inte så högt. Här finns ett halvt dussin personer i rummet.

Greenfall låg fullkomligt tyst och stilla under de följande tio minuterna, utslutande tankande på den överstiga muren som fanns mellan honom och föremålet för hans kärlek.

— Hur mycket är klockan? frågade han till sist Harry.

— Sju. Du har varit medvetlös övertyra timmar. Dauno gav dig ett fruktansvärt slag.

— Jag högt och skott. Blev någon dödad? Sluggo bortarna undan?

— Att ha blivit dödade utom den jag förpassade in i evigheten. De dröja inte här i landet med att skita rättvisa.

— Berätt för mig allt som hänt. Blev prinsessan rädd?

— Nej, inte rädd. Sade jag då. Jag tänkte den verkliga Dauno. Det var han som tänkte det elektriska ljuset och gav dig ett slag med en klubb. Jag hade hört dig ropa på mig och kom just in lagom för att hämta detta. Vi äro nu ensamma, de andra ha gått ut, och jag behöver därför ej visa längre.

Det dröjde innan jag fått koken under klorkloforna inflyttade och jag hade därför nätt och jämt hunnit uppträppa, när jag såg Dauno rusar i hallen. Därpå ropade du på mig och jag visade att striden var i full gång. Dörren var öppen och jag kunde därför se Dauno rusar på dig. De voro alltså förskräckta för att tänka på att skjuta på mig.

— Jag hade nog besinning att springa efter dem och avlossa ett par skarpa skott. En av dem snubblade omkull och föll nedför trappan. Han var sanningen och blödde starkt när jag kom ned till honom. Den andra flydde i riktning mot banketten, men blev fasttagen och strypt av män i vita uniformer. Andra män i likadana uniformer rusade på mig och gjorde mig till fånge. I nästa minut fick jag till min öfverraskning se gamle Daungloss storta in i hallen. "Nu vet jag varför ni kommit till Edleweiss," skrek han i ursinnig ton till mig. Det ågick tre hela minuter för mig att övertyga honom om hans misstag.

Därpå gingo han och några hans gendamer upp till prinsessans rum, medan jag förde ett halv dussin officerare om att de kunde göra en god tjänst om att de skulle gå till förestret där vid värdet. Det visade sig att vaktsoldaterna i parken. De kom snart med de båda brigaderna, som posterats nedanför prinsessans fönster och som jag hittat ut. När jag kom till baka till dig var rummet upplyst med fyrskärmda, halvklädda män och kvinnor. Jag var ännu helt upprörd över polisens plötsliga uppträdande och kunde dock gå Halfort en tillfredsställande förklaring över din och min närvaro i slottet. Därpå sade Daungloss mig hur det kom sig att han och hans gendamer kommit dit. Under tiden sköte han, som jag hade varit, att jag hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

Kaptenen vid livvakten, en ung man vid namn Kinnox, kom in under den jag talade. Han såg mycket nedslagen och förmodligen jag fick se honom Daungloss veta, att Daungloss lämnat sin tjänst och gått till förestret för att se till prinsessan. Han hade blivit bortförd. Jag hade därför talat inför ett mera intresserat auditorium i hela mitt liv än för det som hördde den förklaring jag gav Daungloss. Prinsessan lyssnade med förhållande anderrätt och liksom den förstående komtes Dagmar, hennes hovdame, och grevinnan Halfort förutom greve Halfort, Daungloss och flera av hovets funktionärer och betjäningar.

— Avgävo de en beaktelse innan de sköt? frågade Greenfall Harry sålunda avbrytande prinsessan, som just börjat förbjuda honom att sitta uppe.

— Jag vet inte, svarade hon innan Harry hann svara. Gjorde de det, onkel Caspar? O, att jag ej tänkte därpå!

— Vad hade de att erkänna? var grevens svar: De blevo ju gripna på bar gärning. Min bästa herre, tillade han vänd till Greenfall, de undergingo inte ens rannsaking.

— Jag trodde, svarade Greenfall tämligen skarpt, att er polischef var en mycket klok man, men finner nu att jag misstagit mig.

— Vad skall det betyda att ni talar på det sättet om mig? frågade i detta ögonblick kapten Daungloss, som nu också infunnit sig.

— Kan ni ej inse, att ni ej borde ha skjutit de där karlarna? utbrast Greenfall. De voro ju de enda människor i hela världen, som skulle kunnat upplysa er om namnet på den man, var verktyg de voro. Hur vill ni nu få fast på den som är den egentlige upphovsmannen till det drama som utspelas?

— Alldeles utmattad av allt myckna talande skönte Greenfall ned på kuddarna igen.

Polischefen var i detta ögonblick rof för den djupaste förvirring, bigsel och bestörtning. Han hade verkligen, det måste han erkänna begått en mycket stor blunder. Det fanns verkligen i hela Graustark inte en enda person, som skulle kunna identifiera den mystiska Michael. Då Daungloss nu avlägsnade sig, mumlade han något om att han nog skulle fånga konspiratorerna.

— Men varför försökte de att bortföra mig? utbrast prinsessan Yette så fort han försvunnit. Annade de döda mig eller sätta mig i fångelse. Gud vet att jag gjort allt vad som ståt i min förmåga för mitt folk. Varför då denna sammansvärjning? Var det meningen att avsäta mig? Vem kan vilja vara nog grym att vilja göra det?

Ingen kunde besvara dessa hennes frågor. Litet var av de närvarande önske dock trösta och lugna henne genom att erbjuda och lova henne sitt beskydd.

Litet längre fram på dagen kom kapten Daungloss åter in i de båda amerikanska för att bedja dem glömma och förlåta de misstankar han hyst mot dem och utbedja sig deras bistånd i att spärra upp den så kallade Michael.

Knappt hade han avlägsnat sig för, än greve Halfort infann sig för att bedja Greenfall förlåta att han och hans hustru och niece ej under deras resa i Förenta staterna upplyst honom numter ton.

Om vilka de egentligen voro. Det hade, förklarade han, vid den tidpunkten varit nödvändigt för dem att resa inkomligt.

De föreföll sig mycket svårt för Greenfall att sätta sig in i en situation som var så olik allt vad han forut näst sig, trockit Harry sig tillräckligt minnelse om de händelser som givit upphov till att de befunno sig i det förlustiga slottet.

Deras lunch serverades dem i det rum, vari de befunno sig, alldenstund doktorn förklarar att Greenfall ej borde lämna detta, för att han blivit närmast utslagen. Det skulle hade dock tillika förklarar, dröja några dagar innan han åter helt bleve sig själv igen.

Greven och grevinnan Halfort kommo in i till honom allt emellanåt för att prata bort en stund och Harry såg till att de skulle få sitt uppmärksamhet på honom.